

Centrale Raad van Beroep

Uitspraak van 22 mei 2008
07/3778 MPW, 07/3779 MPW
LJN: BD2779

VOORZITTER: MR. A. BEUKER-TILSTRA;

LEDEN: MR. G.L.M.J. STEVENS EN MR. H.R. GEERLING- BROUWER.

Is WAO-uitkering terecht verrekend met militair invaliditeitspensioen?

Appellant is in februari 1993 aangesteld bij het beroepspersoneel voor bepaalde tijd bij de Koninklijke Marine. Van januari 1996 tot juli 1996 is hij uitgezonden geweest naar Bosnië en op 8 februari 1997 op verzoek eervol ontslagen. Op 3 september 1999 is hij vanwege een psychische decompensatie definitief voor zijn werk uitgevallen.

Met ingang van 25 augustus 2000 volgt toekenning van een volledige WAO-uitkering (80-100%). Bij besluit van 15 augustus 2002 wordt deze uitkering ingaande 1 september 2000 aangevuld met een militair arbeidsongeschiktheidspensioen, dat echter niet tot uitbetaling komt. Bij besluit van dezelfde datum is tevens een militair invaliditeitspensioen toegekend met een terugwerkende kracht tot 10 november 1998. Ook dit pensioen komt in de periode 25 augustus 2000 tot 1 augustus 2002 niet tot uitbetaling, omdat verrekening plaatsvindt met de WAO-uitkering.

Appellant heeft tegen beide besluiten bezwaar gemaakt. De staatssecretaris heeft in zijn beslissing op bezwaar het standpunt gehandhaafd dat het militair arbeidsongeschiktheidspensioen en het militair invaliditeitspensioen over de periode 25 augustus 2000 tot 1 augustus 2002 terecht volledig zijn gekort. De rechtbank heeft vervolgens dit standpunt onderschreven en uitgesproken dat op de juiste gronden toepassing is gegeven aan artikel 7 van het Besluit aanvullende arbeidsongeschiktheids- en invaliditeitsvoorzieningen militairen.

De Raad bevestigt de aangevallen aanspraak en oordeelt dat terecht verrekening heeft plaatsgevonden op basis van artikel 7, omdat de wetgever geen regels van overgangsrecht heeft opgenomen voor gevallen als dat van appellant.

(Besluit aanvullende arbeidsongeschiktheids-
en invaliditeitsvoorzieningen militairen, artikel 7)

UITSPRAAK

In het geding tussen: appellant, en de Staatssecretaris van Defensie (hierna: staatssecretaris),

I. Procesverloop

Appellant heeft hoger beroep ingesteld.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 10 april 2008. Voor appellant is verschenen mr. P. Reitsma, advocaat te Harderwijk. De staatssecretaris heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. P. Geurst, werkzaam bij de Stichting Pensioenfonds ABP te Heerlen.

II. Overwegingen

I. Onder verwijzing overigens naar het in de aangevallen uitspraak gegeven overzicht van de in dit geding van belang zijnde feiten en omstandigheden volstaat de Raad met het volgende.

I.1. Appellant, geboren in april 1973, is in februari 1993 aangesteld bij het beroepspersoneel voor bepaalde tijd bij de Koninklijke marine. Van januari 1996 tot juli 1996 is hij uitgezonden geweest naar Bosnië. Na daartoe een verzoek te hebben ingediend, is appellant op 8 februari 1997 eervol ontslagen. Daarna heeft appellant voor een uitzendbureau gewerkt en sedert oktober 1998 werkte hij in vaste dienst bij BTL Uitvoering. Op 3 september 1999 is hij vanwege een psychische decompensatie definitief voor zijn werk uitgevallen. Bij brief van 8 november 1999 heeft appellant de staatssecretaris om een militair geneeskundig onderzoek verzocht opdat de mate van zijn invaliditeit met dienstverband kon worden vastgesteld.

I.2. Met ingang van 25 augustus 2000 is aan appellant door de GUO-Uitvoeringsinstelling een uitkering op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO) toegekend, berekend naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 80-100% alsmede een aanvullende uitkering tot 100% van het laatst verdiende loon in het eerste jaar en tot 80% van het laatst verdiende loon in het tweede jaar.

I.3. Bij besluit van 15 augustus 2002 heeft de staatssecretaris aan appellant met terugwerkende kracht tot 10 november 1998 een invaliditeitspensioen (IP) toegekend. Daarbij is tevens bepaald dat de uitbetaling van dat pensioen over de periode 25 augustus 2000 tot 1 augustus 2002 achterwege zal blijven aangezien appellant in die periode een bovenliggende WAO-uitkering heeft ontvangen.

I.4. Bij besluit van gelijke datum heeft de staatssecretaris aan appellant met terugwerkende kracht tot 1 september 2000 een arbeidsongeschiktheidspensioen (AOP) toegekend. Ook bij dit besluit en op dezelfde grond is aangegeven dat dit pensioen in de periode 25 augustus 2000 tot 1 augustus 2002 niet tot uitbetaling komt.

I.5. Appellant heeft tegen beide besluiten bezwaar gemaakt. Bij besluit van 29 juni 2005 is dat bezwaar - voor zover hier van belang - ongegrond verklaard en heeft de staatssecretaris zijn standpunt gehandhaafd dat het AOP en het IP van appellant over de periode 25 augustus 2000 tot 1 augustus 2002 terecht volledig zijn gekort.

2. Bij de aangevallen uitspraak en voor zover hier van belang heeft de rechtbank het standpunt van de staatssecretaris onderschreven en geoordeeld dat het aan appellant toegekende IP met toepassing van artikel 7 van het Besluit aanvullende arbeidsongeschiktheids- en invaliditeitsvoorzieningen militairen (hierna: Besluit) op goede gronden is verrekend. De rechtbank heeft het beroep van appellant in zoverre ongegrond verklaard.

3. Appellant heeft zich met dat oordeel niet kunnen verenigen. In hoger beroep heeft hij daartoe - zich uitdrukkelijk tot dit punt beperkend - aangevoerd dat de rechtbank ten onrechte is uitgegaan van de nieuwe regelgeving op basis van de Kaderwet militaire pensioenen (hierna: Kaderwet). Volgens appellant is op zijn situatie nog steeds de inmiddels vervallen verklaarde Algemene militaire pensioenwet (Amp) van toepassing. Onder verwijzing naar de beantwoording van de staatssecretaris van kamervragen naar aanleiding van het notaoverleg personeelsbeleid van 23 november 2004 meent appellant dat artikel V4 van de Amp eraan in de weg staat dat zijn

IP met zijn WAO-uitkering wordt verrekend. Blijkens die beantwoording wordt op een IP dat eerder is toegekend dan een WAO-uitkering geen verrekening toegepast.

4. De staatssecretaris heeft gemotiveerd verweer gevoerd.

5. De Raad overweegt als volgt.

5.1. Met ingang van 1 juni 2001 is de Kaderwet in werking getreden en is de Amp ingetrokken. Op grond van artikel 2, vijfde lid, van de Kaderwet is het Besluit vastgesteld. Aan appellant is bij besluit van 15 augustus 2002, dus ruim na de datum van inwerkingtreding van het Besluit, met terugwerkende kracht tot 10 november 1998 een IP toegekend. Aangezien de Kaderwet en het Besluit voor gevallen als dat van appellant geen regels van overgangsrecht bevatten is de toekenning van het IP gebeurd met toepassing het Besluit.

5.2. Hieruit volgt dat de staatssecretaris terecht toepassing heeft gegeven aan artikel 7, derde lid, van het Besluit waarin wordt bepaald dat het IP moet worden verrekend met de som van de arbeidsongeschiktheidsuitkering en het AOP.

Het hoger beroep kan niet slagen, zodat de aangevallen uitspraak, voor zover aangevochten, moet worden bevestigd.

6. De Raad acht geen termen aanwezig om toepassing te geven aan artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht inzake vergoeding van proceskosten.

III. Beslissing

DE CENTRALE RAAD VAN BEROEP;

RECHT DOENDE:

Bevestigt de aangevallen uitspraak voor zover aangevochten.

NASCHRIFT

1. Oude kortingsregels vanaf 1998. Voor de ontslaggevallen van na 1 januari 1998 is in de regelgeving voor de militaire pensioenen volstrekt helder vastgelegd, dat vanuit de overheid geen twee uitkeringen ter zake van dezelfde ziekten of gebreken samenhangend met een en dezelfde dienstbetrekking kunnen worden verstrekt. De uitkering ingevolge de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO, 1966) wordt als voorliggende voorziening dan ook slechts aangevuld met een militair invaliditeitspensioen, voorzover dit pensioen tot een hoger bedrag leidt. In zo'n situatie staat het militair invaliditeitspensioen dan ook niet als zelfstandige schadeloosstelling naast de uitkering ingevolge de wettelijke arbeidsongeschiktheidsverzekering. Daarbij maakt het niet uit of het invaliditeitspensioen eerder of later of op hetzelfde tijdstip is toegekend als de arbeidsongeschiktheidsuitkering.

2. Gunstige uitzondering gehandhaafd in het overgangsrecht. In het overgangsrecht bij de wijziging in 1998 is op deze hoofdregel een belangrijke uitzondering in stand gehouden, die teruggaat tot 1966 en die voor een beperkte groep een gunstig effect heeft in die zin dat geen verrekening van de WAO-uitkering plaatsvindt. Als het militair invaliditeitspensioen namelijk al was ingegaan en pas na een periode van 6 maanden of later (de regelgever spreekt van een "redelijke" termijn, in de uitvoeringspraktijk is deze op 6 maanden gezet) een WAO-uitkering wordt toegekend, dan vindt geen

onderlinge verrekening plaats.

In de oude regelgeving wordt dit redelijk geacht omdat de voorafgaande inkomsten uit nieuwe arbeid evenmin tot korting leiden en de WAO-uitkering in zo'n geval als vervanging van die uitkering wordt gezien. Het gevolg is wel dat het moment van toekenning bepaalt of wel of geen verrekening plaatsvindt ook al gaat het in beide gevallen om uitkeringen terzake van dezelfde ziekten of gebreken.

Bij toepassing van dit oude kortingsrecht zou ook in de situatie van appellant geen korting hebben gevolgd, omdat de WAO-uitkering meer dan 6 maanden later ligt dan de ingangsdatum van het militair invaliditeitspensioen.

3. Status quo bij overgang naar Stichting Pensioenfonds ABP in 2001. Bij de vormgeving van de bijzondere rechten bij invaliditeit op het moment van overgang van de militaire pensioenen naar het ABP in 2001 is de status quo als vertrekpunt genomen, ook m.b.t. de kortingsbepalingen. Het bijzondere zorgstelsel had immers tot dan toe zijn diensten bewezen en werd door alle partijen als redelijk ervaren. In de Defensienota 2000 is echter reeds gememoreerd dat de tekortkomingen van het bijzondere vergoedingsstelsel steeds duidelijker werden, in hoofdzaak ingegeven door de zich verruimende jurisprudentie bij letselschade. Een diepgaande discussie over samenloop van arbeidsongeschiktheids- en invaliditeitsaanspraken kon derhalve niet lang op zich laten wachten.

4. Motie Aasted-Madsen. In wezen is de start van deze discussie gemaakt met het uitbrengen van de Nota Veteranenzorg in 2005. De in deze nota aangekondigde beleidsintensivering voor militaire oorlogs- en dienstslachtoffers leidde onder meer tot de motie van het kamerlid Aasted-Madsen om de gevolgen van de ontwikkelingen in het kader van WAO/WIA in kaart te brengen voor veteranen, in het bijzonder voor het militair invaliditeitspensioen.

5. Eerste dilemma: militairen wel of niet onder de WIA. Als eerste dilemma gold in dit verband de werkingssfeer van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (WIA, 2005). Net als bij de WAO werd door het ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid ook bij de WIA de positie ingenomen dat militairen tot de verzekerdenkring van deze nieuwe wet zouden gaan behoren. Dit zou anders namelijk het uitgangspunt doorkruisen dat de WIA voor alle werknemers zou behoren te gelden. Defensie onderkende echter dat een stelsel dat in de toekomst uit zou dienen te gaan van de "één loket"-gedachte voor de militaire oorlogs- en dienstslachtoffers niet goed verenigbaar zou zijn met deelname in de WIA. De voorkeur van Defensie ging daarom uit naar een benadering zoals gekozen in de concept Extra Garantierегeling Beroepsrisico's, waarbij een formele uitsluiting van de WIA voor deze beroepsrisico's was vastgelegd.

Blijkens het WIA-hoofdlijnenakkoord, dat einde 2006 met de centrales van overheidspersoneel is afgesproken, is uiteindelijk geen stelselwijziging van de grond gekomen. Ook de militaire oorlogs- en dienstslachtoffers blijven onder de werkingssfeer van de WIA vallen. In wezen is daarmee het systeem van de gelaagde opbouw, zoals dat in 1998 met de komst van de WAO is gecreëerd overeind gehouden. In aanvulling op de WIA komen derhalve bovenwettelijke uitkeringen en deze samen worden volledig verrekend met het militair invaliditeitspensioen.

6. Tweede dilemma: wel of niet verrekening tussen arbeidsongeschiktheid en invaliditeit. Behalve de positie van de WIA is ook de onderlinge relatie tussen het arbeidsongeschiktheids- en het invaliditeitsrisico in discussie gebracht. Volgens Defensie gaf de nieuwe vormgeving van het militaire pensioenstelsel

in samenhang met de WIA ook de mogelijkheid om een strikte scheiding aan te brengen tussen het arbeidsongeschiktheids- en het invaliditeitsrisico. Daarmede zouden de onderlinge verrekeningen tussen deze risico's kunnen vervallen en zou ook de mogelijkheid kunnen ontstaan om het stelsel exclusief te maken, in die zin dat een beroep op enig ander vergoedingsstelsel in principe zou worden uitgesloten. Defensie gaf hiermede een voorzet om beleidsmatig dezelfde kant op te gaan als nu door appellant in de procedure is betoogd.

Ook deze discussie heeft niet echt tot concrete wijzigingen geleid. Met het WIA-hoofdlijnenakkoord is zoals gezegd vastgehouden aan de bestaande systematiek van de gelaagde opbouw en bleek het uitgangspunt van uitsluiting van civielrechtelijke claimmogelijkheid geen haalbare kaart. Wel is met de centrales afgesproken dat een kleine groep WAO-kortingen, namelijk die ingevolge artikel V4 van de oude militaire pensioenwetgeving worden toegepast bij invaliditeitstoekenningen van vóór 1998 met een aansluitende WAO-toekenning binnen 6 maanden, met ingang van 1 januari 2007 zouden komen te vervallen. E.e.a. is vastgelegd in een beleidsbrief. Dit kwam echter niet voort uit een keuze voor een nieuwe systematiek, afwijkend van de gelaagde opbouw met volledige verrekening, maar uit de opvatting dat de oude regelgeving met de daarin gehanteerde termijn van 6 maanden tot onbillijke uitkomsten aanleiding gaf.

7. Uitspraak Raad. De uitspraak van de CRvB in het licht van het voorgaande beziend, moet worden geconcludeerd, dat de uitspraak wetstechnisch goed is onderbouwd. Met de inwerkingtreding van het Besluit aanvullende arbeidsongeschiktheids- en invaliditeitsvoorzieningen militairen in 2001 is het nieuwe recht van toepassing geworden. Op reeds genomen beslissingen bleef het oude recht nog even van toepassing tot het moment van conversie. Was de beslissing nog niet genomen, dan ging derhalve direct het nieuwe recht gelden eventueel aangevuld met de afwijkende regels, voorzover van toepassing. M.b.t. het van toepassing zijn van de gelaagde opbouw (artikel 7) waren die afwijkende regels er niet. De uitspraak van de CRvB past geheel bij deze wetsuitleg.

Op zich is de uitspraak ook niet onredelijk. In het kader van WAO-verrekening was er een probleem in het kader van de toepassing van art.V4-oud. Alleen dat probleem heeft de staatssecretaris met de beleidsbrief willen oplossen. Dit verklaart de beperking tot de art.V4-oud gevallen met een ontslag vóór 1 januari 1998. Voor de verrekeningen van na die datum waren de regels helder en de staatssecretaris heeft die niet willen wijzigen en evenmin het sectoroverleg Defensie heeft daartoe reden gezien. Betrokkene wordt met die groep op één lijn gesteld. In feite stonden deze regels ook in het vooruitzicht op het moment dat het verzoek om invaliditeitspensioen werd ingediend. Derhalve correcte afwikkeling conform getrokken scheidslijn.

Evenmin is sprake van ontoelaatbaar onderscheid tussen de beide groepen. Blijkens de weergegeven historie is voldoende rechtvaardiging voorhanden voor de beperking tot de ontslaggevallen van vóór 1 januari 1998.

De redelijkheidsvraag en de vraag van toelaatbaar onderscheid komen in de uitspraak van de CRvB niet terug. De rechtsvraag is beperkt gebleven tot de uitleg van de relevante artikelen van het Besluit aanvullende arbeidsongeschiktheids- en invaliditeitsvoorzieningen militairen. En in feite ligt daar ook de kern.

JvK.